

[Sønderby]

Hvad angår dagsordenen, kan jeg være enig med hr. Poulsgaard om det første i dagsordenen, hvor han siger, at ulovlighederne må bremses. Men om vi kan få det hele klaret i 1984, stiller venstre sig noget tvivlende over for, for den rapport, som er kommet, og som er omtalt af flere af ordførerne, siger jo, at en lovliggørelse af området derude – og det gælder ikke kun det, jeg har nævnt her, det gælder også en lovliggørelse af bygningerne – vil koste fra 50 til 105 mill. kr. Men hvor hurtigt kan det ske? Hr. Poulsgaard nævnte, at man kunne bruge ledige til at løse dette problem, men jeg tvivler på, at det kan løses inden for den tidsramme, som hr. Poulsgaard nævnte.

Vi håber, at de drøftelser, der kommer med Københavns kommune, kan blive færdige til sommerferien, så vi ud fra de forhandlinger kan finde en løsning på Christianias problem. Der skal ingen tvivl være om venstres stilling. Den er, at vi snarest muligt får løst disse problemer, som nu har taget meget af folketingets tid i næsten 10 år.

Ole Henriksen (SF):

For knap to år siden havde vi en debat om Christiania her i folketinget, og den fandt sted på baggrund af en forespørgsel til miljøminister Erik Holst. Denne debat tog udgangspunkt i en redegørelse om en skitse til Christianiaområdets fremtidige anvendelse, udarbejdet af konsulentfirmaet Møller & Grønborg. SFs ordfører havde ved den lejlighed forskellige indvendinger mod miljøministerens redegørelse, som vi fandt var for uklar på en del punkter. Imidlertid klarede ministeren en række uklarheder af, og under debattens forløb fandt vi i SF, at den dagsorden, der dengang blev vedtaget, og som tog ministerens redegørelse til efterretning, men vel at mærke redegørelsen, således som den blev uddybet under debatten, kunne godkendes. Redegørelsen var efter ministerens eget udsagn en udstrakt hånd til christianitterne, en hånd, hvor der var både krav og tilbud, nemlig tilbud om at forblive på området, krav om lovliggørelse, men samtidig ikke større krav om lovlighed derude end andre steder i landet. Ministeren mente heller ikke, en lokalplan var nødvendig for området, men at man kunne lade byplanvedtægten fra 1977, der bestemmer, at området skal anvendes

til boliger og offentlige formål, fortsætte, og det er jo det, der sker i øjeblikket.

Hovedindholdet i ministerens redegørelse var i øvrigt:

Punkt 1: samfundets love gælder i Christiania. Punkt 2: myndighederne vil reagere over for kriminalitet på samme måde som andre steder i landet. Punkt 3: der skal ske en lovliggørelse af bygninger og installationer, bl.a. skal huslejebetalingsspørgsmålet løses. Punkt 4: der skal åbnes mulighed for, at omkringboende beboere får visse fritidsfaciliteter i området. Punkt 5: der udarbejdes en fortegnelse over de mest medtagne og farlige bygninger. Det overvejes at lade beboerne få tilbudt andre boliger på området, hvis nogle skal rives ned. Punkt 6: istandsættelse af de mest truede og bevaringsværdige bygninger. Punkt 7: ændringer skal ske i samarbejde med beboerne. Punkt 8: der skal ske samarbejde mellem staten og kommunen, og derfor skal der nedsættes en gruppe repræsenterende regeringen og Københavns kommune.

Hvad er der så sket, siden vi diskuterede Christiania sidst? Det tog meget lang tid, inden der fra regeringshold skete noget. Det var, som om den daværende, socialdemokratiske regering havde svært ved at finde ud af, hos hvilken ressortminister de opgaver, der lå i beslutningen, skulle placeres. Samtidig var der de sædvanlige problemer med Københavns overborgmester, der egentlig helst ser sin drøm opfyldt om at få fjernet alt, hvad der minder ham om Fristaden, og få det erstattet med mange dyre boliger, men som samtidig ved, at det ville vælte en række sociale opgaver over på Københavns kommune, opgaver, som Fristaden i dag selv tager sig af.

Efter regeringsskiftet fik regeringen ved årsskiftet 1982-83 nedsat et embedsmandsudvalg; Københavns kommune ønskede stadig væk ikke at deltage i arbejdet. I december forelå fra forsvarets bygningstjeneste forslag til lovliggørelse af Christianias område i forbindelse med fremtidig anvendelse.

Bygningstjenesten opererer med tre modeller. Den første model går ud på fuld istandsættelse på grundlag af nuværende brug med dispensationer og nedrivning af ikke-anvendelige bygninger. Forslag 2 går ud på lovliggørelse på basis af saglig og rimelig brug af bygninger med dispensationer og også ned-